

Protos. NICODIM MĂNDIȚĂ

**VĂMILE VĂZDUHULUI
ȘI MĂRTURII DESPRE
EXISTENȚA LOR**

*Se tipărește cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION
Episcopul Alexandriei și Teleormanului*

AGAPIS
2008

CUPRINS

<i>Introducere</i>	5
<i>Răposarea Sfintei Teodora</i>	9
<i>Convorbirea Cuviosului Grigore cu sufletul Sfintei Teodora</i>	9
<i>Sfânta Teodora istorisește Cuviosului Grigore ce a suferit la moartea sa</i>	12
<i>Faptele bune ajută pe Sfânta Teodora după moarte</i>	15
<i>Cuviosul Vasile ajută mult sufletul Sfintei Teodora</i>	16

Vămile văzduhului

<i>Vama întâi, a vorbirii în deșert</i>	17
<i>Vama a doua, a minciunii</i>	19
<i>Vama a treia, a osândirii, clevetirii și judecării aproapelui</i>	20
<i>Vama a patra, a lăcomiei și beției</i>	21
<i>Vama a cincea, a lenevirii</i>	23
<i>Vama a șasea a furtului</i>	24
<i>Vama a șaptea, a iubirii de argint</i>	25
<i>Vama a opta, a cametei</i>	26
<i>Vama a noua, a nedreptății</i>	27
<i>Vama a zecea, a zavistiei(invidiei)</i>	28
<i>Vama a unsprezecea, a mâniei</i>	29
<i>Vama a douăsprezecea, a mâniei și iuțimii</i>	30
<i>Vama a treisprezecea, a pomenirii de rău</i>	31
<i>Vama a paisprezecea, a uciderii</i>	33
<i>Vama a cincisprezecea, a vrăjitoriei</i>	34
<i>Vama a șaisprezecea, a desfrânării</i>	36
<i>Vama a șaptesprezecea, a preadesfrânării</i>	37
<i>Vama a optsprezecea, a sodomiei și gomoriei</i>	38

<i>Vama a nouăsprezecea, a ereziei</i>	39
<i>Vama a douăzecea, a zgârceniei</i>	41
<i>Vama douăzeci și una, a idolatrizării și a credințelor demonice</i>	42
<i>Vama douăzeci și doua, a sulimenirilor</i>	43
<i>Vama douăzeci și treia, a fumatului</i>	44
<i>Vama douăzeci și patra, a simoniei</i>	45
<i>Intrarea sufletului Sf. Teodora prin porțile cerului</i>	46
<i>Suirea sufletului Sfintei Teodora la ceruri</i>	49
<i>Sfânta Teodora se închină a treia zi înaintea lui Dumnezeu</i>	50
<i>Sufletul Sfintei Teodora e dus de sfinții îngeri prin rai</i>	52
<i>Sufletul Sfintei Teodora se închină lui Dumnezeu a doua oară la nouă zile, apoi cercetează iadul</i>	54
<i>Sufletul Sfintei Teodora se închină a treia oară, în a 40-a zi, lui Dumnezeu Care-i rânduiește provizoriu locul de odihnă</i>	56
<i>Părintele Grigore vede pe Sfântul Vasile în locașurile cerești</i>	57
<i>Părintele Grigore vorbește cu Sfântul Vasile în rai</i>	59
<i>După vedenie Părintele Grigore se duce la Sfântul Vasile care îi amintește de cele văzute prin rai</i>	62
<i>Sfântul Vasile descoperă ucenicului său vedenia</i>	63

Mărturii despre existența

Vănilor văzduhului

<i>Învățăături despre Vămile văzduhului</i>	66
<i>Existența Vănilor văzduhului în lumina Sfințelor Scripturi</i>	73
<i>Vămile văzduhului în perfect acord cu Sfânta Scriptură</i>	76

<i>Vămile văzduhului în lumina învățăturilor Sfinților Părinți</i>	80
<i>Mărturii din Viețile Sfinților despre existența vămilor</i>	89
<i>Vămile văzduhului în cântările și rugăciunile sfinte întrebuințate în Sfânta Biserică</i>	94
<i>Sufletele pruncilor botezați, ale Martirilor și Dreptilor, trec neoprite prin vămile văzduhului</i>	98
<i>Sufletul Sfântului Cuvios Macarie a trecut neoprit prin vămile văzduhului</i>	100
<i>Vămile sunt un fel de site pentru cernerea sufletelor</i>	101
<i>Sufletele păcătoșilor sunt oprite la vămi</i>	102
<i>Voievodul Taxiote căzut la trecerea prin vămi</i>	103
<i>Vămile văzduhului (de Serafim Rose)</i>	106
<i>Cum să înțelegem vămile</i>	108
<i>Mărturia patristică despre vămi</i>	111
<i>Vămile văzduhului în Viețile Sfinților</i>	115
<i>O experiență modernă a vămilor</i>	117
<i>Vămile trăite înainte de moarte</i>	119
<i>Judecata particulară</i>	121
<i>Vămile: o piatră de încercare a experienței autentice de după moarte</i>	122
<i>Învățătura Episcopului Teofan Sihastrul despre vămile văzduhului</i>	123

Toți creștinii și creștinele, însă, care au făcut spovedanie și pocăință de mântuială sau parțială, parțial se curățesc. Dacă cel ce se spală pe mâini este întrebât: „Ce faci?... Ce ai făcut acolo?” el răspunde: „Mă spăl... M-am spălat”, el e spălat numai pe mâini, dar pe cealaltă parte a corpului poate să fie mizeria de-o muchie de cuțit, deci nu-i spălat peste tot corpul. Așa-i și cu spovedaniile pripite. Vedeti? Precum cei care se spală pe mâini, numai pe mâini sunt spălați sau curățiți, nu și peste tot corpul pe care nu l-au spălat, tot astfel este și cu cei ce fac spovedanie și pocăință ușoară, pripită, parțială, numai parțial se curățesc, dacă se curățesc... nu peste tot sau desăvârșit. Dacă trupește te poți spăla parțial, sufletește nu te poți curăți parțial, căci cine face lucrul acesta se întoarce cu păcatele îndoite, așa cum s-a descoperit unor sfinți văzători cu duhul. Astfel de creștini sunt opriți și cercetați cu mare și aprigă amănunțime la vămi, cu mult mai multă decât pe Sf. Teodora. Cred că aceste mărturii vor fi îndestulătoare pentru cei înțelegători și care până acum au neglijat a se ocupa de curățirea sufletească și a cuge-
ta la vremea când vor fi cercetați la trecere prin cumplitele vămi ale văzduhului; iar cei care până acum s-au îndoit de existența vămilor văzduhului și de răspunsul ce va trebui să-l dea până și pentru „cel mai de pe urmă cuvânt deșert pe care îl vor fi grăit” în această viață trecătoare, citind paginile acestei cărți vor rămâne în veci fără de răspuns și iertare, dacă vor continua să se îndoiască. Dar, nădăjduim că aceste învățături sfinte vor aprinde lumina cunoașterii adevărului în multe minți, care din ignoranță au fost cuprinse de îndoială sau chiar de necredință*.

AUTORUL

* Textul acestei introduceri cât și conținutul cărții este selectat din lucrările autorului: „Vămile Văzduhului” vol. I și II; „Judecata Particulară”, „Albumul Vămilor Văzduhului”, și un capitol (VI) din cartea „Sufletul după moarte” de Serafim Rose. Am întrunit aceste învățături într-o lucrare de mai puține pagini, care să facă lumină, pe cât se poate, în privința existenței vămilor văzduhului, și a felului cum sunt cercetate sufletele la trecerea prin ele, în lumina învățăturilor scripturistice și patristice, spre bucuria și folosul cititorilor. Redacția.

MOARTEA SFINTEI TEODORA

Această vrednică de pomenit și devotată slujitoare a lui Dumnezeu și a Sfântului Vasile – povestește Sf. Grigore, ucenic al Sfântului Vasile cel Nou – s-a întâmplat de s-a sfârșit din viața pământească, fiind ajunsă la adânci bătrânețe de mulți ani, după ce servise cu multă credincioșie Sfântului Părintelui nostru Vasile. Atunci toți s-au întristat de trecerea ei din această viață, fiindcă iubea pe Sfântul și pentru că mijlocea pentru toți la dânsul, căci intra și vorbea cu el pentru trebuințele lor, și ieșind, le dădea răspunsul așteptat. Multora le părea rău de trecerea ei din această viață, pentru că era o femeie pioasă, bună, blândă, miloasă, fără de răutate și cu bună socoteală, făcându-și slujba ei cu mare smerenie, sânguință și devotament sfânt.

CONVORBIREA CUVIOSULUI GRIGORE CU SUFLETUL SFINTEI TEODORA

Nedumerindu-mă eu după răposarea Cuvioasei Teodora ce să se fi făcut și petrecut cu ea, mă tot supărau gândurile pentru dânsa, și mereu mă întrebam singur, socotind în sinemi: „Oare în ce loc se va fi dus? La bine ori la rău? Oare se va fi mântuit ori se va fi pierdut? Și oare ce folos va fi aflat ea din slujba făcută cu credincioșie Părintelui nostru Vasile...?” Acestea socotindu-le eu mereu, m-am dus la Sfântul și l-am rugat cu multă fierbințeală ca să-mi spună ceva despre dânsa și cum a răposats... Sf. Vasile mai întâi a tăcut și nu mi-a dat nici un răspuns pentru dânsa. Eu, însă întrebându-l neîncetat și supărându-l cu aceasta, într-o zi

îmi zise cu față veselă: „Fiule Grigore! voiești cu adevărat să vezi pe Teodora?” Eu i-am răspuns: „O, Părinte Sfinte! Și cum o voi putea vedea, odată ce dânsa s-a mutat de la noi, despărțindu-se de cele vremelnice și ducându-se la cele veșnice?” Sfântul mi-a zis: „Diseară o vei vedea, așa după cum ai căutat-o de multe ori, și vei cunoaște aceea ce dorești, ca să înceteze gândul care te supără mult pentru aceasta”. Eu atunci mă miram și socoteam: cum, și unde oare aş vedea-o?! Astfel, foarte mult mă supăra gândul, și doream s-o văd. Aceasta însă mi se părea cu neputință.

Sosind seara, m-am culcat în patul meu, după obicei, și am adormit. Atunci îndată am văzut un tânăr, care îmi zise: „Scoală-te și vino degrab, îți poruncește Cuviosul Vasile, dascălul tău, care are să se ducă acum la Teodora, dacă voiești cu adevărat s-o vezi”. Auzind eu acestea, îndată m-am sculat și mi s-a părut că m-am dus la locuința Sfântului, însă nu l-am aflat. Întrebând eu acolo, mi s-a spus că s-a dus să vadă pe Teodora, care mai înainte îi fusese slujnică. Stând eu așa mâhnit că nu l-am apucat acasă pentru a ne duce împreună, unul din ai casei mi-a arătat calea pe unde, să mă duc la acel loc. Alergând eu spre locul acela, mi se părea că merg pe calea ce ducea la Biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu în Vlaherna...

Mergând eu astfel nedumerindu-mă, îndată m-am aflat fără de veste într-un loc strâmt și foarte cu greu de suit. Trecând cu multă frică și osteneală, am ajuns la o poartă mare și bine încuiată. Privind înăuntru pe o fereastră, spre a zări vreun cunoscut care să-mi deschidă, văzui două femei, doamne cinstite, care stăteau pe treptele scării casei și vorbeau. Atunci am strigat să vină una, și venind, am întrebat-o: „A cui este casa aceasta?” Acea mi-a răspuns: „Casa aceasta este a Cuviosului Părintelui Vasile, care chiar acum de curând a venit aici ca să-și vadă pe fiii săi” (a).

Auzind eu aceste cuvinte, m-am bucurat și i-am zis: „Deschide-mi, doamna mea, să intru înăuntru, că și eu nevrednicul sunt fiu al său, și am venit împreună cu dânsul aici și alte ori”. Acea mi-a răspuns: „Tu aici n-ai mai fost niciodată, nici nu te cunosc, deci cum îți voi deschide? Du-te la treaba ta, că fără întrebarea și porunca doamnei Teodora nimenea nu intră aici”. Auzind eu de Teodora, și luând în-

drăzneală, am bătut mai tare în poartă și am și strigat. Auzind Teodora cele ce se făceau, a venit la poartă ca să vadă pe fereastră cine este cel ce bate și strigă. Văzându-mă ea, m-a cunoscut și a zis femeilor aceloră: „Veniți și deschideți degrabă că acesta este domnul Grigore, iubitul fiu duhovnicesc al Părintelui nostru Vasile” (a). Acelea deschizând, am intrat îndată înăuntru, unde m-a cuprins doamna mea, Maica Teodora, îmbrățișându-mă și heretisindu-mă. Ea mă săruta cu multă bucurie și veselie, zicându-mi: „Domnul meu Grigore, cine te-a adus aici? Oare ai murit și te-ai slobozit din acea lume înșelătoare, și așa ai ajuns în locul acesta fericit, în viața veșnică?” Eu auzind acestea, mă minunam, înțelegând desăvârșit cele ce-mi grăia, pentru că mi se părea că le văd, nu în vedenie, în vis, în uimire ori în somn cu mintea mea; ci ca și deștept, treaz și cu adevărat sau în realitate erau cele ce se făceau și le auzeam.

Răspunzând apoi la întrebare, i-am zis: „Doamnă, maica mea, eu încă n-am murit, ci încă sunt trăitor în viața pământească, însă cu rugăciunile și ajutorul bunului nostru Părinte, am ajuns aici, pentru a vedea cinstita ta față și spre a mă înștiința în ce loc și parte ai ajuns! Spune-mi dar, doamna mea, cu adevărat, cum te afli? Cum ai suferit sila morții? Cum ai trecut vămile vszduhului cu acele cete de demoni răi și cum ai scăpat de răutatea lor măiastră? (b). Te întreb acestea, căci cunosc destul de bine că și eu singur voi pătimi aceleași, îndată ce-mi voi isprăvi de trăit viața pământească”.

La întrebările acestea, ea mi-a răspuns astfel: „O, iubitul meu fiu, Grigore! Oare ce pot eu să-ți răspund la aceste întrebări, căci mi se întunecă și-mi tremură sufletul numai cât mă gândesc la acele întâmplări petrecute de mine! De groaza acelor greutăți prin care am trecut, sufletul meu se face ca un mort, fără glas și fără putere, de multă frică! Drept îți spun, că nici cu mintea mea nu îndrăznesc a mă mai gândi la acele cumplite grozăvii prin care am trecut. Dar, fiindcă cel care odată a murit și a ajuns în locul acesta fericit, al celor mântuiți, n-are de ce se mai teme, pentru aceasta îți voi istorisi toate prin câte am trecut din vremea despărțirii mele de trup până acum, atât pe cât voi putea”.

a) Lc. 16, 16-31; Ioan 12, 26; 14, 2-3, 6, 21, 23; Is. 56, 5.

a) Mt. 16, 19; 18, 18; Ioan 20, 21, 23. (b) Is. 14, 11-15; Lc. 10, 18; 12, 7-9, 12; Ioan 14, 30.

SFÂNTA TEODORA ISTORISEȘTE CUVIOSULUI GRIGORE DESPRE CELE SUFERITE LA MOARTEA SA

Dragul meu, fiule Grigore! Cele întâmplare și suferite de mine la moartea mea, pentru faptele mele cele rele, erau așa de înfricoșate și nesuferite, încât și acum când mă gândesc, groaznic mă înfior. Dar cu ajutorul și cu rugăciunile Cuviosului Părintelui nostru duhovnicesc Vasile, cel luminat de Dumnezeu, vei ști, fiule Grigore, că s-au făcut cele grele ușoare și cele cu anevoie lesnicioase. În scurt timp, punând el mâna, necazurile și greutatea ce m-au întâmpinat, cu ajutorul și mila lui Dumnezeu, s-au ușurat... cele nevindecate s-au săvârșit cu bine. Deci, mulțumesc celui care împreună cu tine s-a întristat și rugăciuni fierbinți la Dumnezeu pentru noi fiii săi a înălțat și ne-a ajutat (Filip. 1, 3-9).

O, fiule Grigore! Cum îți voi povesti despre ceasul acela în care se despărțea sufletul meu de trup! Ce primejdie! Câtă silă! Câtă nevoie și câtă amărăciune și greutate pătimește sufletul atunci în durerea și chinuirea aceea amară, ca să se despartă de trupul său! O așa de înfricoșată nevoie și durere cuprinde pe cel ce are a-și da sufletul său, încât e asemenea unui om viu, care, dezbrăcat și gol fiind, s-ar arunca într-un foc mare, unde fiecare cărbune aprins îl arde și-l prăjește usturător, încât să leșine de dureri cumplite, pierzându-și fața și alcătuirea corpului său, atât de groaznic, încât să iasă sufletul din el. Așa-i de amară și groaznică moartea, fiul meu, și cu atât mai mult, mai ales a acelor care sunt mai păcătoși, ca mine. Martor îmi este Dumnezeu, că adevărul ți-l spun. Moartea la cei drepti însă, nu știu ce fel este, pentru că eu ticăloasa m-am făcut prăvălia păcatelor și a păcătoșilor.

Când m-am apropiat de sfârșitul vieții mele și a sosit ceasul despărțirii sufletului meu de trup, am văzut o mulțime mare de arapi stând împrejurul patului meu. Fetele lor schimonosite erau negre ca funinginea, ca tăciunele și ca smoala; ochii lor ca niște cărbuni învăpăiați de foc și vederea lor era grozav de urâtă, ca gheena focului infernal. Aceia făceau o mare tulburare și gâlceavă. Unii răgeau ca dobitoacele, răcneau ca fiarele sălbatice, alții lătrau ca niște câini, ur-

lau ca lupii, boncăluiau ca taurii, guițau ca porcii... Toți iuțindu-se asupra mea, mă îngrozeau și se repezeau scrâșnind cu dinții rânjiți la mine, vrând să mă înghită. Acele duhuri rele și urâcioase se pregăteau, aducând o mulțime de pergamente (hârtii întocmite în formă de sul), așteptând parcă să vină oarecare judecător. Ei își desfăceau furioși hârtiile, în care erau scrise faptele mele cele rele. Atunci sărmanul meu suflet a fost cuprins de mare frică și cutremur. Astfel, fiind muncită eu de relele acelea, deși îmi era destulă amărăciunea morții, acea înfricoșată vedere a acelor groaznici arapi, mi-a fost asemenea unei alte morți și mai cumplită. Întorcându-mi ochii înapoi și încolo, ca să nu mai văd înfricoșatele lor fețe și să nu mai aud glasurile lor infernale, nu puteam scăpa de ei nici într-o parte. Pretutindeni vedeam numai arapi grozavi înarmându-se împotriva mea, și nu era cine să-mi ajute. Într-o astfel de primejdie chinuindu-mă, mă torturam și leșinam de groază, de dureri și de cutremur.

Deodată însă am văzut doi îngeri ai lui Dumnezeu, luminați și foarte frumoși, care au venit la mine cu față veselă. Chipurile lor erau luminoase, ochii privitori cu dragoste, perii capului albi ca zăpada, cu strălucirea în chipul aurului, hainele lor erau ca fulgerul și încinși cruciș cu brăie de aur. Aceia s-au apropiat de patul meu, unde zăceam și vorbeau între dânsii. Eu văzându-i, m-am bucurat cu inima și cu ochi veseli priveam spre dânsii; iar arapii aceia negri s-au depărtat puțin de patul meu. Atunci unul dintre îngerii începători de lumină, a certat cu mânie pe acei arapi întunecați, zicându-le: „O! nedreptilor, bestemaților, necuraților, întunecaților, răilor, anatemațiștilor și viclenilor vrăjmași ai neamului omenesc, pentru ce apucați voi a veni înainte la cei ce mor, făcând atâta gâlceavă, îngrozind și tulburând pe tot sufletul ce se desparte de trup? Dar să nu vă prea bucurați, că aici nu veți avea nici un câștig. Milostivirea lui Dumnezeu este cu dânsul, și voi nu aveți nici o parte la sufletul acesta“. Atunci arapii aceia, întărâtându-se, chiuind și gâlcevindu-se, arătau păcatele mele, zicând: „Nu avem nici un câștig aici? Dar aceste păcate ale cui sunt? Au nu ea singură a făcut acestea?“ Așa gâlcevindu-se aceia, eu stăteam pe pat, tremurând și așteptând moartea.

Deodată, fără de veste, a sosit și moartea, răcnind ca un leu. Chipul aceia era înfricoșat. Asemănarea ei era în o slabă formă omeneas-